

Ők mesélték...

Kovács Ágota

Gyulladásos bélbetegségek esetében, különösen Crohn-betegség aktív szakában a betegek fogamzóképesége csökken. Amikor megismertem a 34 éves nőbetegét, már volt két serdülőkorú leánygyermek. Crohn-betegsége aktív volt, szűkületet okozott, két év gyógyszeres kezelés után műtét vált szükségessé. A beteg bélszakasz eltávolítása után a fiatalasszony panaszmentessé vált, meghízott, kivirult, hormonális ciklusa helyreállt, házasságlete rendeződött, majd másfél évtized után ismét terhes lett. Az egész család nagy boldogságára egészséges fiút szült. Közben idősebbik leánya férjhez ment. Egy alkalommal a fiatal, még gyermektelen házaspár sétálni vitték a legifjabb családtagot. Távolabbi ismerőseik azt hitték, hogy a baba az övék. Az ifjú férj önérvényesen felelte a babakocsiban fekvő csecsemőre mutatva: „Ez nem a fiam, ez a sógorom!” A történetet betegünk, a büszke anya és anyós mesélte el, aki azóta már többszörös, boldog nagymama. Legfiatalabb gyermeke és legidősebb unokája között alig néhány hónap korkülönbség van.

Magyar Anna

Mindig elégedetlen, rossz kedélyű nőbetegemtől idült májgyulladás gyanúja miatt levettem egy cső vért, és beutalót mellékelve megkértem a beteget, vigye el a vért saját kezűleg az Országos Epidemiológiai Központ Hepatitis Laborjába. A beutalóra ráírtam: T. Johan Béla Országos Epidemiológiai Központ, Hepatitis Labor! Ezután pár szavas anamnézissel indokoltam gyanúmat és kérésemet. A betegnek elmagyaráztam, hová kell vinnie a vért.

Két óra múltán a beteg izgatottan és felháborodottan jelent meg a rendelőben, dörömbölt az ajtón, majd szinte visszadobta a vérmintát és a beutalót. Szemrehányón kiabált velünk, micsoda tortúra, tudhattuk volna, hogy hiába,

őt máskor ne küldözgessük halott orvosokhoz. Kiderült, hogy a portán Johan Bélát kereste, hogy átadja neki a vérmintát, a portás pedig jóindulatúan felvilágosította, hogy Johan Béla már 20 éve elhunyt.

Szász Andrea

Kezdő belgyógyászként a tízágyas férfi-kórteremben mindig legalább 14-en voltak, jutott pótágy a csap alá is. A lepusztult, málló vakolatú, öreg épület rég megérett volna a felújításra. Bekerült az én „díszkórtermembe” egy varixrupturás, kedves alkoholista, akit lege artis elláttam. Aznap ügyeletesként délután is többször benéztem hozzá: stabilizálódott az állapota, pár kedves szót is váltottunk, a Sengstaken–Blakemore-szondát is türelmesen viselte. Majd az esti vizitnél szólott, hogy néhány hangya szaladgál a sarokban. Hmm... Később már sok, majd egyre több hangya szaladgált szerinte a kórterem túlsó sarkában. Gyors telefonos neuro-pszichiátriai konzultáció után még aznap éjjel áthelyeztem Pesthidegkútra a szerintem deliráló, a hangyáktól egyre nyugtalanabb öregurat. A kórtermi lámpa tompa fényénél írtam meg az áthelyezési zárójelentését... azután jött a reggel, vele a világosság, és mint afféle friss, kezdő belgyógyász bependerültem a kórtermembe reggeli vizitre. Meghűlt bennem a vér, sem szólni, sem mozdulni nem tudtam: a vízcsap melletti sarokban, az áporodott, túlszűfolt kórterem szemetesládája mellett csak úgy hemzsegték a hangyák!

A lelki-furdalás azóta sem csitul bennem, amikor erre az éjszakára és erre az áthelyezésre gondolok. Az akkori professzorom pedig nem értette, miért kérleltem őt, hogy a legrövidebb időn belül vegyünk vissza az osztályra, mégpedig hozzám azt a deliráló, csöves alkoholistát! Visszakaptam. És azt sem értette senki, hogy a kis kezdő orvosi fizetésemből miért vittem neki minden nap egy sonkás zsemlet. Hát csak azért, mert a sonkás zsemlet szerette.